FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM
(andra avdelningen i utökad sammansättning)
den 5 juni 1996 *

I mål T-162/94,

NMB France SARL, bolag bildat enligt fransk rätt, Argenteuil (Frankrike),

NMB-Minebea-GmbH, bolag bildat enligt tysk rätt, Langen (Tyskland),

NMB (UK) Ltd, Bracknell, bolag bildat enligt engelsk rätt, Berkshire (Förenade kungariket),

NMB Italia Srl, bolag bildat enligt italiensk rätt, Mazzo di Rho (Italien),

företrädda av Ian Forrester, QC, Skottland, Jacquelyn F. MacLennan, solicitor, och advokaten A. Kaplanidis, med delgivningsadress i Luxemburg hos advokatbyrån Loesch & Wolter, 11, rue Goethe,

sökanden,

* Rättegångsspråk: engelska.

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av Eric L. White rättstjänsten, i egenskap av ombud, biträdd av Claus-Michael Happe, nationell tjänsteman avdelad till kommissionens rättstjänst, med delgivningsadress i Luxemburg hos Carlos Gómez de la Cruz, rättstjänsten, Centre Wagner, Kirchberg,

svarande,

med stöd av

Federation of European Bearing Manufacturers' Associations (FEBMA), Frankfurt-am-Main (Tyskland), företrädd av advokaterna Dietrich Ehle och Volker Schiller, Köln, med delgivningsadress i Luxemburg hos advokatbyrån Arendt & Medernach, 8—10, rue Mathias Hardt,

intervenient,

angående en talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut 92/332/EEG, 92/333/EEG, 92/334/EEG och 92/335/EEG av den 3 juni 1992 avseende ansökan om återbetalning av antidumpningstullar som uttagits på viss import av kullager med ursprung i Singapore (EGT nr L 185, s. 35, 38, 41 och 44),

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN
(andra avdelningen i utökad sammansättning)

sammansatt av ordföranden H. Kirschner samt domarna B. Vesterdorf, C. W. Bellamy, A. Kalogeropoulos och A. Potocki,

justitiesekreterare: byrådirektören J. Palacio González,

med hänsyn till det skriftliga förfarandet och efter det muntliga förfarandet den 6 december 1995,

följande

Dom

Tillämpliga bestämmelser, bakgrund och skriftligt förfarande

1 I artikel 8.3 i överenskommelsen om genomförande av artikel VI i det Allmänna tull-och handelsavtalet (GATT) (EGT nr L 71, 1980, s. 90, nedan kallat 1979 års antidumpningskod), som på gemenskapens vägnar har godkänts genom rådets beslut 80/271/EEG av den 10 december 1979 om slutande av de multilaterala avtal som är resultatet av handelsförhandlingarna 1973—1979, föreskrevs följande:

"Antidumpningstullens belopp får inte överskrida dumpningsmarginalen fastställd enligt artikel 2... Om det efter det antidumpningstullen införts befinns att den tull som sålunda uttagits överstiger den faktiska dumpningsmarginalen, skall det belopp som överstiger dumpningsmarginalen återbetalas så snart som möjligt."

2 I artikel 2.5 och 2.6 i antidumpningskoden stadgades:

"I fall då något exportpris inte finns eller berörda myndigheter anser att exportpriset är otillförlitligt på grund av särskilda förbindelser eller kompensationsarrangemang mellan exportör och importör eller tredje part, får ett exportpris framräknas på grundval av det pris till vilket den importerade varan första gången sålts vidare till oberoende köpare ...".

"För att göra en riktig jämförelse mellan exportpriset och hemmamarknadspriset i exportlandet (eller ursprungslandet) ... skall de två priserna jämföras i samma handelsled, i allmänhet priset från fabrik ... Vederbörlig hänsyn skall efter prövning av omständigheterna i varje särskilt fall tas till olikheter i försäljningsvillkor, olikheter i beskattning samt andra olikheter som kan påverka prisernas jämförbarhet. I det fall som nämns i moment 5 i artikel 2 bör hänsyn även tas till kostnader, inklusive tullar och skatter, som uppstått mellan import-och återförsäljningstillfället samt till uppkommen vinst."

3 Efter antagandet av 1979 års antidumpningskod införde rådet gemensamma regler till skydd mot antidumpning, inledningsvis genom förordning (EEG) nr 2176/84 av den 23 juli 1984 om skydd mot dumpad eller subventionerad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska ekonomiska gemenskapen (EGT nr L 201, s. 1, nedan kallad förordning nr 2176/84) [vid översättning fanns den svenska texten inte att tillgå], och sedan genom förordning (EEG) nr 2423/88 av den 11 juli 1988 om skydd mot dumpad eller subventionerad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska ekonomiska gemenskapen (EGT nr L 209, s. 1, nedan kallad förordning nr 2423/88 eller grundförordningen).

4 Artikel 16.1 i grundförordningen lyder på följande sätt:

"Då en importör kan visa att den tull som har uppburits överstiger den faktiska dumpningsmarginalen eller subventionen ... skall överskjutande belopp återbetalas. Överskottet skall beräknas i förhållande till de förändringar som har inträffat i ... dumpningsmarginal[en] ... Alla återbetalningsberäkningar skall göras i enlighet med bestämmelserna i artiklarna 2 eller 3 och så långt möjligt bygga på samma metod som användes vid den ursprungliga undersökningen ...".

5 Den dumpningsmarginal som skall beaktas vid tillämpningen av artikel 16.1 har i artikel 2.14 a i grundförordningen definierats som "det belopp varmed normalvärdet överstiger exportpriset".

6 Vad gäller fastställelsen av exportpriset föreskrevs i artikel 2.8 b i grundförordningen följande:

"I de fall då det ... framgår att det finns ett kommersiellt samband eller en kompensationsöverenskommelse mellan exportören och importören ... eller att det pris som faktiskt betalas eller skall betalas för varan när den säljs för export till gemenskapen av andra skäl är otillförlitligt, får exportpriset konstrueras på grundval av det pris till vilket den importerade varan säljs vidare till förste oberoende köpare ... I sådana fall skall avdrag göras för alla kostnader som uppstår mellan införsel och återförsäljning och en skälig vinstmarginal ...

Sådana avdrag skall omfatta bl. a. följande:

...

ii) Tullar, antidumpningstullar [— regeln 'tull som kan likställas med en kostnad' eller 'double jump' —] och andra skatter som skall betalas i importlandet med anledning av införsel eller försäljning av varorna.

..."

7 Sökandena, som är helägda dotterbolag till den japanska koncernen Minebea (Nippon Miniature Bearing), distribuerar inom gemenskapen kullager som levereras av bolagen NMB och Pelmec Singapore, vilka tillhör samma koncern.

8 Med stöd av rådets förordning (EEG) nr 2089/84 av den 19 juli 1984 om införande av en slutgiltig antidumpningstull på import av vissa kullager med ursprung i Japan och Singapore (EGT nr L 193, s. 1), har den import av kullager, tillverkade i Singapore av bland annat Minebea-koncernen, som har företagits av Minebeas europeiska dotterbolag, belagts med en antidumpningstull om 33,89 procent av nettopriset, fritt gemenskapens gräns, oförtullat.

9 Efter att ha betalat denna tull ingav sökandena, med undantag av bolaget NMB France, flera ansökningar om återbetalning på grundval av artikel 16 i förordning nr 2176/84. Kommissionen beviljade delvis och avslog delvis de ansökningar avseende import som skedde under åren 1985 och 1986. Avslaget på en del av ansökningarna grundades på tillämpningen av regeln "tull som kan likställas med en kostnad" (i förordning nr 2176/84 fanns en regel som var identisk med regeln i

förordning nr 2423/88, se ovan punkt 6 ii). När kommissionen beräknade det konstruerade exportpriset drog den nämligen av de antidumpningstullar som hade erlagts av de tre sökandena.

10 Eftersom sökandena anser att regeln "tull som kan likställas med en kostnad" strider mot högre rättsregler, har de väckt talan vid domstolen mot avslaget på en del av deras ansökningar om återbetalning.

11 I sitt förslag till avgörande avseende denna tvist, vilket generaladvokaten föredrog den 21 mars 1991 i samband med domstolens dom av den 10 mars 1992, NMB m. fl. mot kommissionen, C-188/88, Rec. s. I-1689, I-1704, föreslog generaladvokaten att domstolen skulle bifalla talan. Han ansåg att medan tillämpningen av regeln "tull som kan likställas med en kostnad" förefaller fullständigt motiverad i fråga om förfarande för översyn, medför dess tillämpning i förfarande för återbetalning följder som är oförenliga med både de mest väsentliga principerna för antidumpningsförordningarna och vissa grundläggande gemenskapsrättsliga principer. För att upphöra med dumpningen — det vill säga för att avskaffa dumpningsmarginalen — och följaktligen erhålla återbetalning skulle en importör i ekonomisk intressegemenskap faktiskt endast behöva höja sina priser för återförsäljning till en oberoende köpare med ett belopp som motsvarar den fastställda dumpningsmarginalen och inte mer. Om en sådan "single jump" förelåg, skulle produkten i fråga inte längre säljas till ett konstlat nedsatt pris och det skulle således inte längre vara nödvändigt att vidta åtgärder för att skydda handeln. I en sådan situation skulle de antidumpningstullar som har betalats således inte betraktas som en kostnad som skall dras av från återförsäljningspriset. I annat fall skulle det leda till att man upptäckte en dumpningsmarginal, då det i verkligheten inte finns någon dumpningsmarginal och importören i ekonomisk intressegemenskap skulle behöva bära en avgift som är diskriminerande i förhållande till en oberoende importör.

12 I den ovan nämnda domen i målet NBM m. fl. mot kommissionen ogillade domstolen talan. Det framgår av denna dom för det första att regeln "tull som kan likställas med en kostnad" är tillämplig vid både översyn och återbetalning, eftersom syftet med att konstruera exportpriset är detsamma i båda fallen. Enligt dom-

stolen är det i båda fallen fråga om att fastställa den faktiska dumpningsmarginalen. Domstolen anförde för det andra att den skillnad i behandling som påstods förekomma mellan importörer i ekonomisk intressegemenskap och oberoende importörer motiveras av den skillnad som finns mellan deras respektive situationer vad gäller dumpningsförfaranden och utgör således inte någon diskriminering. Domstolen konstaterade dessutom att det inte finns någon motsättning mellan bestämmelserna i förordning nr 2176/84 och bestämmelserna i 1979 års antidumpningskod. Slutligen ogillade domstolen även anmärkningarna avseende ett åsidosättande av proportionalitetsprincipen och maktmissbruk.

13 Sökandena, vilkas talan således ogillades, nöjde sig inte med denna lösning. För importen under perioden från och med januari 1987 till och med september 1991 inlämnade var och en av sökandena, inklusive bolaget NMB France, i enlighet med artikel 16 i grundförordningen och artikel 16 i föregående förordning nr 2176/84, nya ansökan om återbetalning avseende de antidumpningstullar som hade erlagts under perioden i fråga.

14 Genom fyra beslut (92/332/EEG, 92/333/EEG, 92/334/EEG och 92/335/EEG) av den 3 juni 1992 avseende ansökan om återbetalning av antidumpningstullar som uttagits på viss import av kullager med ursprung i Singapore (EGT nr L 185, s. 35, 38, 41 och 44), som delgavs NMB (UK) Ltd den 15 juni 1992 samt NMB France SARL, NMB Italia Srl och NMB-Minebea-GmbH den 16 juni 1992, biföll kommissionen delvis ansökan om återbetalning. I sina beslut godtog kommissionen att de antidumpningstullar som hade uttagits överskred dumpningsmarginalerna på grund av den nedsättning av normalvärdet som hade inträffat på Singapores interna marknad. Ansökan om återbetalning ogillades emellertid delvis på grund av att kommissionen i samband med beräkningen av det konstruerade exportpriset hade dragit av de antidumpningstullar som hade erlagts av sökandena med tillämpning av gällande bestämmelser i förordningarna, i synnerhet regeln "tull som kan likställas med en kostnad", och med hänvisning till den ovan nämnda domen i målet NMB m. fl. mot kommissionen.

15 Det är under dessa omständigheter som sökandena väckte förevarande talan, vilken registrerades vid domstolens kansli den 22 augusti 1992. Det skriftliga förfarandet

i målet, som ursprungligen registrerades i dagboken under målnummer C-346/92, ägde i sin helhet rum vid domstolen och förlöpte normalt. Genom beslut av den 2 juli 1993 tillät domstolens ordförande FEBMA (Federation of European Bearing Manufacturers' Associations) att intervenera till stöd för kommissionens yrkanden.

16 Genom beslut av den 18 april 1994 hänsköt domstolen förevarande mål till förstainstansrätten i enlighet med artikel 4 i rådets beslut 93/350/Euratom, EKSG, EEG av den 8 juni 1993 om ändring av beslut 88/591/EKSG, EEG, Euratom om upprättandet av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt (EGT nr L 144, s. 21), i dess lydelse enligt rådets beslut 94/149/EKSG, EEG av den 7 mars 1994 om ändring av beslut 93/350 (EGT nr L 66, s. 29).

17 På grundval av referentens rapport beslutade förstainstansrätten (första avdelningen i utökad sammansättning) den 15 november 1994 om processledningsåtgärder för förfarandet under rättegången och uppmanade parterna samt — i enlighet med artikel 21 andra stycket i EG-stadgan för domstolen — rådet att inge vissa handlingar och besvara ett antal frågor. Den 10 mars 1995 inlämnade sökandena skriftliga svar. Vad gäller tvistens ekonomiska omfattning, särskilt frågan om dels i vilken utsträckning sökandena företagit "single jump", "double jump" eller en mellanliggande åtgärd, dels i vilken utsträckning deras återförsäljningspriser och senare försäljningspriser inom gemenskapen faktiskt har höjts, har sökandena framlagt datalistor i vilka den använda beräkningsmetoden åskådliggörs med hjälp av tre fakturor.

18 Genom beslut av den 12 juni 1995 beviljade ordföranden på första avdelningen i utökad sammansättning sökandena den konfidentiella handläggning de begärt gentemot FEBMA avseende vissa delar av deras svar på förstainstansrättens frågor samt vissa delar av kommissionens yttrande beträffande dessa svar. Genom förstainstansrättens beslut av den 19 september 1995 överfördes referenten till andra avdelningen i utökad sammansättning, dit målet följaktligen hänfördes.

19 Under tiden hade de multilaterala handelsförhandlingarna inom Uruguayrundan, som år 1986 hade öppnats inom ramen för GATT, lett till antagandet av det nya WTO-avtalet [se rådets beslut 94/800/EG av den 22 december 1994 om slutande på Europeiska gemenskapens vägnar av de avtal som är resultatet av de multilaterala förhandlingarna inom Uruguayrundan (1986—1994) vad beträffar de områden som omfattas av dess behörighet (EGT nr L 336, s. 1 och 103)] [vid översättning fanns den svenska texten inte att tillgå]. I artikel 2.3 i detta nya 1994 års WTO-avtal, vilket handlar om hur exportpriset konstrueras, då det finns en kommersiell förbindelse mellan exportören och importören, upprepas den tidigare regleringen i 1979 års kod. I artikel 2.4 anges att i ett sådant fall "[skall] hänsyn tas till kostnader, inklusive tullar och avgifter, som uppstått mellan import-och återförsäljningstillfället, samt till vinsterna". Vad gäller återbetalning av antidumpningstullar innehåller 1994 års WTO-avtal följande regel:

"Artikel 9.3.3

För att fastställa om och i vilken utsträckning återbetalning skall ske när exportpriset beräknas enligt artikel 2.3, skall myndigheterna beakta alla förändringar av normalvärdet, alla förändringar av kostnader som uppstått mellan import-och återförsäljningstillfället samt alla förändringar av återförsäljningspriset vederbörligen avspeglas i efterföljande försäljningspriset och skall även fastställa exportpriset utan avdrag för erlagd antidumpningstull när bindande bevis på ovanstående lämnas."

20 Den 22 december 1994 antog rådet förordning (EG) nr 3283/94 om skydd mot dumpad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska gemenskapen (EGT nr L 349, s. 1), som enligt artikel 24 i förordningen trädde i kraft den 1 januari 1995 och som enligt det fjärde övervägandet är avsedd att överföra det nya WTO-avtalet från år 1994 till gemenskapsrätten.

21 Artikel 11.10 i förordning nr 3283/94 lyder på följande sätt:

"Vid varje undersökning som genomförs enligt denna artikel skall kommissionen granska exportprisernas tillförlitlighet i enlighet med artikel 2. Om beslut fattas om att beräkna exportpriset i enlighet med artikel 2.9 skall det dock beräknas utan avdrag för den antidumpningstull som betalats om avgörande bevis framläggs för att tullen i fråga på ett korrekt sätt avspeglas i återförsäljningspriser och i därefter följande försäljningspriser i gemenskapen."

22 På grundval av referentens rapport beslutade förstainstansrätten (andra avdelningen i utökad sammansättning) den 10 oktober 1995 att inleda det muntliga förfarandet utan att vidta åtgärder för föregående bevisupptagning. Den ställde emellertid ytterligare frågor beträffande 1994 års nya förordningar och dessa frågor besvarades av parterna under sammanträdet.

23 Parternas muntliga inlägg och svar på förstainstansrättens muntliga frågor har hörts under sammanträdet den 6 december 1995.

Parternas yrkanden

24 I sin ansökan har sökandena yrkat att förstainstansrätten skall

— ogiltigförklara besluten 92/332, 92/333, 92/334 och 92/335 i den mån de innehåller en vägran att återbetala de antidumpningstullar som har uttagits under åren 1987, 1988, 1989, 1990 och 1991 på importen av kullager med ursprung i

Singapore, genom att i den utsträckning som är nödvändig för detta ändamål förklara att artikel 2.8 b ii i förordning nr 2423/88 inte skall tillämpas i enlighet med artikel 184 i fördraget,

— besluta om alla andra åtgärder,

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna, och

— förplikta FEBMA, som intervenerat till stöd för kommissionens yrkanden, att bära de kostnader som följer av dess intervention.

25 Kommissionen har yrkat att förstainstansrätten skall

— avvisa eller i andra hand ogilla talan, och

— förplikta sökandena att ersätta rättegångskostnaderna.

26 FEBMA, som har intervenerat, har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogilla talan, och

— förplikta sökandena att ersätta dess rättegångskostnader.

Upptagande till sakprövning

Parternas argument

27 Utan att anföra någon formell invändning om att talan inte kan tas upp till prövning anser kommissionen att förevarande talan utgör rättegångsmissbruk. Även om sökandena formellt ifrågasätter andra rättsakter än de som var i fråga i det ovan nämnda målet NMB m. fl. mot kommissionen, framför de i det föreliggande fallet, enligt egen utsago inte något argument som inte redan har åberopats i nämnda mål. I själva verket bestrider de enbart domen i målet NMB m. fl. mot kommissionen. Följaktligen har kommissionen uppmanat förstainstansrätten att avvisa talan, och om detta inte är möjligt, ogilla den åtminstone på den grunden att inget nytt argument har åberopats i förhållande till målet NMB m. fl. mot kommissionen och att det således inte finns något som gör det möjligt att ifrågasätta denna dom. Kommissionen har tillagt att om förevarande talan upptogs till prövning, skulle sökandena kunna undandra sig de strikta villkor som gäller för det särskilda rättsmedel som ansökan om resning avseende en dom utgör i den mening som avses i artikel 41 i EG-stadgan för domstolen.

28 På det principiella planet har kommissionen anfört att gemenskapens domstolars beslut att på nytt ta upp en av domstolens tidigare domar är ett viktigt beslut som endast skall fattas under särskilda omständigheter. Ett sådant beslut skulle inte enbart betyda att en orättvisa som inte kan gottgöras har begåtts i det tidigare målet och i flera liknande mål, utan skulle också innebära att auktoriteten i domstolens domar ifrågasattes och skulle kunna undergräva stabiliteten och rättssäkerheten och uppmuntra otaliga försök att på nytt ta upp en fråga som redan har avgjorts.

29 I den mån sökandena har försökt rättfärdiga sin ansökan om resning avseende den ovan nämnda domen i målet NMB m. fl. mot kommissionen genom att ifrågasatta förvaltningsrättsliga besluten är av synnerligen orättvis karaktär och med att påstå att det finns vissa luckor i domen, har kommissionen framhållit dels att de klandrade besluten är nödvändiga enligt den tillämpliga lagstiftningen för att bekämpa det illojala beteende som dumpning utgör, dels att argumenten i målet NMB m. fl.

mot kommissionen hade framförts på ett klart och uttömmande sätt och att domstolen fullt hade förstått dem, vilket framgår av förhandlingsrapporten, generaladvokatens förslag till avgörande och domen.

30 Även om sökandena avslutningsvis har hänvisat till att det inom ramen för GATT har inletts förfaranden som kan leda till ett fördömande av gemenskapens klandrande beteende, anser kommissionen att sådana förfaranden inte kan ändra rättsläget inom gemenskapen. Beskaffenheten av tvistlösningen enligt förfarandet i GATT skiljer sig helt från beskaffenheten av domstolsbeslut. GATT utgör huvudsakligen ett system med "lagstiftning genom koncensus". Även om ett sådant förfarande för avgörande av tvister inleddes, skulle dess resultat följaktligen inte vara av avgörande karaktär utan skulle snarare bestå av rekommendationer riktade till gemenskapen, vilka inte skulle vara tvingande vid gemenskapens domstolar.

31 FEBMA, som intervenerat till stöd för kommissionens yrkanden, anser att sökandena saknar ett legitimt intresse av rättsligt skydd, eftersom deras anmärkningar redan har varit föremål för den ovan nämnda domen i målet NMB m. fl. mot kommissionen. I denna dom reglerades alla de aspekter som har åberopats i förevarande talan som baseras på exakt samma grunder som de som framfördes under det förstnämnda förfarandet och den utgör således en förklädd talan riktad mot den första domen.

32 Sökandena har svarat att deras talan avser en ogiltigförklaring av besluten 92/332—92/335, som direkt och personligen har berört de fyra sökandena genom att dessa har förvägrats den återbetalning av antidumpningstullar som har uttagits mellan åren 1987 och 1991 som de påstår sig ha rätt till. Dessa beslut har baserats på i grunden rättsstridiga överväganden. Sökandena anser således att de har desto större rätt att begära att besluten skall bli föremål för en domstolskontroll, eftersom det inte finns någon bestämmelse i vilken det förklaras att en talan skall avvisas med den motiveringen att talan skulle ogillas, om prejudicerande dom följdes.

33 Samtidigt som sökandena har medgett att den argumentation som de framfört i sin talan på flera punkter liknar argumentationen i det ovan nämnda målet NMB m. fl. mot kommissionen, har de hävdat att förevarande talan är berättigad på grund av att de ifrågasatta besluten är av synnerligen orättvis karaktär, på grund av att det förhållandet att domen i målet NMB m. fl. mot kommissionen innehåller vissa luckor och på grund av att det inom ramen för GATT har inletts ett förfarande som kan leda till att gemenskapens beteende fördöms. Av dessa skäl bör förstainstansrätten på nytt fästa uppmärksamhet vid de punkter som tas upp i förevarande talan.

34 Fortfarande vad gäller GATT har sökandena erinrat om att de förhandlingar som fördes under Uruguayrundan år 1992 ledde till en informell överenskommelse som framgår av ett regleringsförslag, det så kallade "Dunkel-dokumentet". Detta kan leda till att antidumpningskoden ändras i en riktning som bekräftar sökandenas ståndpunkt. I artikel 9.3.3 i denna text föreskrivs faktiskt uttryckligen att exportpriset skall beräknas utan avdrag för de antidumpningstullar som har betalats.

35 Sökandena har avslutningsvis uttalat sig om den risk som kommissionen har påstått föreligger för att tappande parter ofta skulle återkomma till gemenskapens domstolar för att begära att deras tidigare mål skall handläggas på nytt. Sökandena har framhållit att denna oro knappast förefaller berättigad med beaktande av att förfarandena är dyra, långa och att de sällan inleds utan eftertanke, eftersom en sökande i allmänhet inte har intresse av att i onödan ådra sig de ytterligare kostnader och dröjsmål som följer av ett domstolsförfarande. Det är dessutom ytterst ovanligt att en sökande på nytt vid gemenskapens domstolar kan ta upp rättsstridigheten av en ny rättsakt som liknar en rättsakt som redan har konstaterats vara rättsenlig. Enligt sökandena finns det således ett dubbelt filter: förfarandet är tungrott och det finns ett mycket begränsat antal situationer i vilka enskilda parter är mottagare av rättsakter som är identiska med tidigare ifrågasatta rättsakter.

Förstainstansrättens bedömning

36 Det skall inledningsvis erinras om att förstainstansrätten endast är bunden av domstolens domar dels under de förutsättningar som definieras i artikel 54 andra stycket i EG-stadgan för domstolen, dels enligt principen om avgörandets rättskraft.

37 Följaktligen skall det i det föreliggande fallet undersökas om rättskraften av den ovan nämnda domen i målet NMB m. fl. mot kommissionen, i vilken domstolen ogillade den talan som hade väckts av bolagen NMB (Deutschland) GmbH, NMB Italia Srl och NMB (UK) Ltd, kan utgöra ett hinder för att förevarande talan upptas till prövning. Enligt en fast rättspraxis är detta fallet, om den talan som avgjorts genom domen i målet NMB m. fl. mot kommissionen hade haft samma parter, samma föremål och hade grundats på samma omständigheter som förevarande talan (domstolens dom av den 19 september 1985, Hoogovens Groep mot kommissionen, 172/83 och 226/83, Rec. s. 2831, punkt 9, domstolens beslut av den 1 april 1987, Ainsworth m. fl. mot kommissionen, 159/84, 267/84, 12/85 och 264/85, Rec. s. 1579, punkt 3, domstolens dom av den 22 september 1988, Frankrike mot parlamentet, 358/85 och 51/86, Rec. s. 4821, punkt 12, och förstainstansrättens dom av den 8 mars 1990, Maindiaux m. fl. mot Ekonomiska och sociala kommittén, T-28/89, Rec. s. II-59, punkt 23). Det skall påpekas att dessa villkor nödvändigtvis är kumulativa.

38 I detta avseende skall det konstateras att den talan som väcktes i det ovan nämnda målet NMB m. fl. mot kommissionen syftade till en ogiltigförklaring av besluten 88/327/EEG, 88/328/EEG och 88/329/EEG (EGT nr L 148, s. 26, 28 och 31), genom vilka kommissionen hade avslagit ansökan om återbetalning med ett belopp om cirka 2,9 miljoner ecu av antidumpningstullar som har uttagits under åren 1985 och 1986 på import av vissa kullager, medan förevarande talan rör andra och senare beslut, avser andra mängder och importperioder samt andra belopp som skall återbetalas. Såsom förstainstansrätten redan närmare har angett i den ovan nämnda domen Maindiaux m. fl. mot Ekonomiska och sociala kommittén (punkt 23), utgör den rättsakt vars ogiltigförklaring har yrkats en väsentlig beståndsdel för att beteckna föremålet för talan. Eftersom förevarande talan riktas mot andra rättsakter än de som avsågs i det ovan nämnda målet NMB m. fl. mot kommissionen, kan det följaktligen inte anses att de två talan i fråga har samma föremål. Av detta följer

att rättskraften av domen i målet NMB m. fl. mot kommissionen inte utgör hinder för att förevarande talan tas upp till prövning.

39 Det skall vidare anföras att även om de anmärkningar som har framförts till stöd för förevarande talan i stor utsträckning sammanfaller med dem som framfördes i det ovan nämnda målet NMB m. fl. mot kommissionen, innehåller de trots allt betydande skillnader. Det finns nämligen skäl att ta hänsyn till att den rättsliga ram inom vilken förevarande talan finns har varit föremål för en utveckling inom både internationell rätt och gemenskapsrätt sedan domen i målet NMB m. fl. mot kommissionen. Dels ledde förhandlingarna inom ramen för Uruguayrundan år 1992 till utarbetandet av "Dunkel-dokumentet" och ett förslag till ett nytt WTO-avtal som har antagits dessemellan och där artikel 9.3.3 utgör en viss uppmjukning av regeln "tull som kan likställas med en kostnad" (se nedan punkterna 84 och 104). Dels baseras de beslut som ifrågasätts genom förevarande talan på en annan gemenskapsrättslig grundförordning, nämligen förordning nr 2423/88, än de beslut som var föremål för talan i målet NMB m. fl. mot kommissionen, nämligen förordning nr 2176/84. Dessa två förordningar skiljer sig på flera punkter, särskilt vad gäller lydelsen av den bestämmelse som står i mittpunkten för förevarande tvist och som rör återbetalning av erlagda antidumpningstullar. I det föreliggande fallet finns det följaktligen omständigheter som utesluter att förevarande talan skulle kunna anses vara endast en kopia av talan i målet NMB m. fl. mot kommissionen.

40 Vad gäller sökanden NMB France är det tillräckligt att tillägga att detta bolag inte var sökande i det ovan nämnda målet NMB m. fl. mot kommissionen vid domstolen.

41 Av detta följer att förevarande talan kan tas upp till prövning i sin helhet och att förstainstansrätten följaktligen skall pröva talan i sak. När förstainstansrätten gör detta skall den samtidigt beakta den ovan nämnda domen i målet NMB m. fl. mot kommissionen och de nya frågor som har framförts i förevarande talan (se domstolens domar av den 11 maj 1983, Klöckner-Werke mot kommissionen, dels 311/81 och 30/82, dels 136/82, Rec. s. 1549 och 1599, punkt 5).

Föremålet för talan

42 Under målets handläggning har sökandena i sina svar på förstainstansrättens frågor påpekat att de antidumpningstullar som har införts genom ovan nämnda förordning nr 2089/84 har avskaffats för produkter med ursprung i Singapore genom rådets förordning (EEG) nr 2553/93 av den 13 september 1993 om ändring av förordning nr 2089/84 (EGT nr L 235, s. 3), och detta endast från och med den 21 september 1990. Sökandena har förklarat att de antidumpningstullar som de hade erlagt för den import av kullager från Singapore som skett efter den 21 september 1990, följaktligen har återbetalats i sin helhet i slutet av år 1993/början av år 1994. Sökandena har härav dragit slutsatsen att deras talan helt mist sitt föremål vad gäller NMB France och delvis vad beträffar de ansökan om återbetalning som täcker den import som har företagits av de tre andra sökandena sedan den 21 september 1990.

43 Kommissionen har bekräftat att talan har mist sitt föremål på dessa punkter.

44 I detta avseende skall det särskilt beträffande NMB France konstateras att beslut 92/332, genom vilket kommissionen delvis har vägrat den återbetalning som ansökts av denna sökande, endast rör importen under perioden från oktober 1990 till september 1991. Eftersom sökandena och svaranden är ense om att NMB France i sin helhet har återbetalats de antidumpningstullar som erlagts för denna period, inklusive de tullar vilkas återbetalning vägrades genom beslut 92/332, måste förstainstansrätten ta fasta på det förhållandet att talan har mist sitt föremål till den del den har väckts av NMB France. Under dessa omständigheter finns det inte anledning att avgöra den talan som väckts av denna sökande.

45 Av ovanstående framgår att talan — vad gäller de tre övriga sökandena utöver NMB France — även har mist sitt föremål i den del den ursprungligen avsåg utebliven återbetalning av antidumpningstullar som har uttagits på import under

perioden från den 21 september 1990 till september 1991. Följaktligen finns det inte heller anledning att avgöra talan till den del den täcker denna period.

46 Av detta framgår att dessa tre sökandens kvarstående yrkanden endast avser en ogiltigförklaring av besluten 92/333, 92/334 och 92/335 till den del de innebär att sökandena vägras återbetalning av de antidumpningstullar som har uttagits från januari 1987 till den 20 september 1990 på importen av kullager med ursprung i Singapore.

Prövningen i sak

Föremålet för och räckvidden av de anmärkningar som har anförts till stöd för talan

47 I sin ansökan har sökandena angett att förevarande talan — till skillnad från det ovan nämnda målet NMB m. fl. mot kommissionen där de bland annat gjorde gällande att den gällande gemenskapsförordningen skulle tolkas så, att regeln "tull som kan likställas med en kostnad" inte var tillämplig på återbetalning — begränsas till en invändning på grundval av artikel 184 i fördraget om att grundförordningen är rättsstridig, eftersom den innebär ett åsidosättande av de allmänna principerna om proportionalitet och likabehandling samt den grundläggande princip som har stadfästs genom 1979 års antidumpningskod om att antidumpningstullarna inte skall överskrida den faktiska dumpningsmarginalen.

48 Innan sökandena utvecklar dessa anmärkningar har de i inledningen till sin ansökan begränsat förevarande tvist till en ren principfråga, eftersom de faktiska omständigheterna i målet inte är omtvistade. Tvisten avser endast en rättsfråga, nämligen rättsenligheten av regeln "tull som kan likställas med en kostnad". Framför allt har sökandena inte gjort anmärkningar om att de ifrågasatta besluten skulle innehålla några materiella beräkningsfel.

49 Förstainstansrätten har uppmanat sökandena att inkomma med konkreta exempel på det beräkningssätt som har använts inom ramen för förfarandet för återbetalning, för att kunna bedöma hur den omtvistade regeln fungerar. Sökandena har tillhandahållit dessa uppgifter men utan att till förstainstansrätten inge alla de siffror som har varit föremål för de ifrågasatta besluten. I svaret på en fråga på denna punkt har sökanden under sammanträdet förklarat att det skulle vara ytterst svårt att lämna exakta siffror och ge en heltäckande bild. Med beaktande av att antidumpningstullar har ålagts på importen av kullager sedan år 1984 och att ungefär 25 miljoner sådana produkter har sålts sedan dess, skulle framläggandet av exakta siffror utgöra en orimlig uppgift, eftersom sådana siffror inte bör undersökas faktura för faktura, utan med hjälp av tiotusentals datalistor. Kommissionen har för sin del under sammanträdet framhållit att uppgiften är komplicerad och beräkningarna omfattande.

50 Vad gäller motiveringen av de omtvistade besluten har sökandena förklarat i sina yttranden över förhandlingsrapporten och under sammanträdet att den partiella återbetalning som har verkställts genom de ifrågasatta besluten kan förklaras genom en kombination av följande tre skäl: en höjning av sökandenas återförsäljningspriser, en nedsättning av de kostnader som de haft mellan import-och återförsäljningstillfället samt en nedsättning av normalvärdet på Singapores interna marknad. Vad gäller vissa transaktioner har sökandena till och med gjort "double jump", vilket kommissionen har medgett under sammanträdet. Det framgår dessutom av de sifferexempel på återbetalning som sökandena har tillhandahållit att de antidumpningstullar som har betalats faktiskt har återbetalats endast i den utsträckning som "single jump" har överskridits, vilket följaktligen begränsar en total återbetalning av antidumpningstullar när "double jump" förverkligats tidigare.

51 Det framgår av ansökan (se ovan punkt 48) att sökandena däremot inte i detalj har redogjort för de konkreta följderna av de omtvistade återbetalningsåtgärderna för deras ekonomiska och finansiella situation. Det skall följaktligen konstateras att sökandena har begränsat sin talan till frågan om rättsenligheten av regeln "tull som kan likställas med en kostnad", som är en rättsfråga som de har underställt förstainstansrätten utan att bestrida de olika beräkningsmetoderna och deras resultat i siffror som kommissionen har kommit fram till i de ifrågasatta besluten.

52 Förstainstansrätten kan således inte inom ramen för sin legalitetskontroll bedöma vilken faktisk inverkan den omtvistade regeln "tull som kan likställas med en kostnad" har på sökandenas avsättningsmöjligheter, vinstmarginaler och allmänna konkurrenssituation. Förstainstansrättens kontroll begränsas således till en prövning av den rena rättsfråga som sökandena har frigjort från det föreliggande fallets ekonomiska sammanhang (se förstainstansrättens dom av den 10 juli 1990, Tetra Pak mot kommissionen, T-51/89, Rec. s. II-309, punkt 11—13).

53 För att avgränsa den rättsliga ramen för legalitetskontrollen med avseende på förevarande talan, skall det vidare anges att även om de ansökan om återbetalning som har avslagits genom de ifrågasatta besluten delvis har ingetts till kommissionen när förordning nr 2176/84 gällde — innan förordning nr 2423/88 trädde i kraft den 5 augusti 1988 — har endast den sistnämnda förordningens rättsenlighet ifrågasatts i det föreliggande fallet, även vad beträffar de ansökan om återbetalning som rör perioden före dess ikraftträdande. I denna förordning, vars artikel 18 första stycket innehåller ett upphävande av förordning nr 2176/84, förklaras nämligen i artikel 19 andra stycket att den "skall gälla också för förfaranden som redan har inletts", vilket omfattar de förfaranden som avser att erhålla återbetalning av erlagda antidumpningstullar. De ifrågasatta besluten som kommissionen antog år 1992 och som täcker perioden sedan januari 1987 grundas för övrigt endast på förordning nr 2423/88.

Anmärkningen avseende ett åsidosättande av proportionalitetsprincipen

Parternas argument

54 Sökandena har erinrat om att det mål som eftersträvas med gemenskapens antidumpningslagstiftning är att föreskriva regler och förfaranden som gör det möjligt att besluta om åtgärder för att oskadliggöra eller hindra dumpning. Regeln "tull som kan likställas med en kostnad" har emellertid till resultat att säkerställa uppbörden av antidumpningstullar till en mycket högre nivå än nödvändigt för att förverkliga detta syfte. Av den anledningen har sökandena hävdat att regeln "tull som kan likställas med en kostnad" innebär ett åsidosättande av proportionalitetsprincipen, vilken enligt domstolens fasta rättspraxis (se till exempel domstolens

dom av den 18 mars 1980, Forges de Thy-Marcinelle och Monceau mot kommissionen, 26/79 och 86/79, Rec. s. 1083, punkt 6) syftar till att undvika att de kostnader som åläggs ekonomiska aktörer överstiger vad som är nödvändigt för att uppnå de syften som myndigheten skall uppnå.

55 Till den del kommissionen har motiverat denna behandling med att en importör i ekonomisk intressegemenskap i egenskap av upphovsman till dumpning har goda skäl att inte höja sina priser eller, om han höjer dem, att överföra återbetalningen av antidumpningstullen på sin kund, anser sökandena att ett sådant resonemang kan sammanfattas med det ovedersägliga antagandet, att om en importör i ekonomisk intressegemenskap erhåller återbetalning, överför han den ofrånkomligen på den första köparen, vilket kan jämställas med att bevilja en dold rabatt jämfört med det ursprungliga priset.

56 Sökandena har tillagt att många produkter, inklusive kullager, säljs på ett sätt som, på grund av de tusentals försäljningar som har gjorts och de enskilda fakturor som har utskrivits, gör det omöjligt att till köparna överföra återbetalningar i form av rabatter på de ursprungliga försäljningspriserna. Denna svårighet ökar på grund av den långa tid som i allmänhet förflyter mellan försäljningen till köparen och erhållandet av rabatten. Under dessa omständigheter skulle det vara meningslöst att erbjuda köparna eventuella rabatter i form av en hypotetisk kommande återbetalning. Om sådana rabatter beviljades, skulle det faktiskt vara lämpligare att anse dem som rabatter avseende försäljning som genomförs vid tidpunkten för deras beviljande och inte avseende de ursprungliga försäljningarna som flera år tidigare gett upphov till ansökan om återbetalning.

57 Som svar på förstainstansrättens processledningsåtgärder har sökandena närmare angett att det både i grundförordningen, i synnerhet i artiklarna 13.11 och 14, och i de nationella tullförfarandena om att uppspåra och beivra tullbedrägerier finns ett flertal mindre strikta förfaranden som har till syfte att hindra dolda återbetalningar. Dessa medel som är lämpliga för att lösa problemet skulle kunna visa sig vara mycket effektiva. Tullbedrägeri skulle vara ett straffbart brott och kommissionen

skulle ha rätt att företa — och skulle faktiskt företa — kompensationsundersökningar enligt artikel 13.11 i grundförordningen samt inleda förfaranden för översyn enligt artiklarna 14 och 15 i samma förordning.

58 Sökandena har särskilt anfört att nya omständigheter som är relevanta för lösningen av förevarande tvist har uppkommit efter att förordning nr 3282/94 trädde i kraft. Den nya gemenskapsrättsliga antidumpningsförordningen innebär nämligen att det gamla förfarandet övergetts som innebar ett krav på "double jump" för att fullständig återbetalning av erlagda antidumpningstullar skulle beviljas. Genomförandet av denna nya regel som gör det möjligt att bevilja fullständiga återbetalningar till importörer i ekonomisk intressegemenskap som styrker "single jump", visar att de argument som har åberopats till stöd för kommissionens tidigare beteende inte var välgrundat. Denna nya förordning bekräftar således att kommissionens tidigare oro för dolda återbetalningar var överdriven och att kommissionen har ålagt sökandena oproportionerliga krav genom att vägra att återbetala tullarna förutom i fall av "double jump". Under sammanträdet har sökandena tillagt att artikel 9.3.3 i det nya WTO-avtalet från år 1994 i sig visar att den omtvistade regeln som har tillämpats av kommissionen är oproportionerlig.

59 Kommissionen har erinrat om att domstolen i det ovan nämnda målet NMB m. fl. mot kommissionen uttryckligen har prövat proportionalitetsprincipen i punkt 51 i domskälen och förkastat den argumentation som har grundats på denna princip. Härvid ansåg domstolen att grunden avseende oproportionalitet inte var övertygande, eftersom den omtvistade regeln inte förutsatte någon prishöjning som överskred den faktiska dumpningsmarginalen. Vad gäller den eventuella risken att en importör i ekonomisk intressegemenskap överför de återbetalda antidumpningstullarna på sina kunder genom dolda rabatter, har kommissionen inte i sitt svaromål upprepat detta argument som den hade framfört vid domstolen i målet NMB m. fl. mot kommissionen (se förhandlingsrapporten, Rec. s. I-1691, I-1699).

60 I sina svar på förstainstansrättens frågor (s. 8) av den 17 februari 1995 har kommissionen förklarat att den inte längre hävdar att regeln "tull som kan likställas

med en kostnad" är motiverad för att motverka risken för dolda återbetalningar från importörer i ekonomisk intressegemenskap till deras kunder efter återbetalning av antidumpningstullarna. Enligt dessa svar "grundar [kommissionen] inte sin motivering (av den omtvistade regeln) på frågan om de återbetalda antidumpningstullarna faktiskt återbetalas till kunderna eller inte, och om det är fråga om dold dumpning". Det är således likgiltigt om detta sker eller om detta i ett givet fall skulle vara möjligt eller inte. Under sammanträdet har kommissionen förtydligat att motiveringen av den omtvistade regeln inte skall grundas på ett antagande om bedrägeri eller oärlighet från sökandenas sida.

61 I stället för att åberopa risken för bedrägeri har kommissionen under sammanträdet motiverat regeln "tull som kan likställas med en kostnad" med följande överväganden: införandet av antidumpningstullar avser att på ett radikalt och bestående sätt rätta dumpningsbeteendet på marknaden, närmare bestämt påverka priserna på marknaden och således undanröja alla skador för industrin inom gemenskapen. Så länge antidumpningstullarna fyller sin funktion i situationer där den primära dumpningen inte har försvunnit från marknaden (det vill säga i fall av "single jump") bör de fortsätta att gälla. För att återbetalning av erlagda tullar skall komma i fråga krävs att situationen på marknaden har ändrats på ett definitivt sätt (genom "double jump").

62 Kommissionen har tillagt att det skall kontrolleras om en importör som är i ekonomisk intressegemenskap med exportören erhåller ett pris som motsvarar normalvärdet, vilket inte är fallet när en importör i ekonomisk intressegemenskap höjer återförsäljningspriset för att upphöra med dumpningen ("single jump"), medan den samtidigt betalar samma belopp i antidumpningstull. Under sådana omständigheter skulle ingenting ha ändrats i förhållande till den tidigare dumpningssituationen. Om en importör i ekonomisk intressegemenskap redan i detta skede erhåller återbetalning av tullar som har betalats, skulle importören göra en obefogad vinst. Det är endast genom att en andra gång höja detta pris med samma belopp ("double jump") som en importör som är i ekonomisk intressegemenskap med exportören får ett pris som är detsamma som normalvärdet.

63 Kommissionen anser vidare, understödd av FEBMA, att artiklarna 13.11 och 14 i grundförordningen inte är relevanta för förevarande mål, eftersom syftet med dessa inte är desamma som med bestämmelserna om återbetalning. Avsikten med dessa

bestämmelser är nämligen att göra det möjligt att på ett bestående sätt anpassa antidumpningsåtgärderna till förändringar som sker efter att de har antagits, medan förfarandena för återbetalning endast kan röra det förflutna och har andra ändamål.

64 Vad gäller godtagande av åtaganden enligt artikel 10 i grundförordningen som en mindre tvingande metod, har kommissionen påpekat att ett åtagande att i framtiden — vid äventyr av påföljder — avstå från dumpning alltid är mindre tvingande för exportörer och importörer som är i ekonomisk intressegemenskap med dem än införandet av antidumpningstullar. Denna lösning har emellertid med domstolens godkännande inte valts i gemenskapslagstiftningen för att åtgärda dumpning (domstolens domar av den 14 mars 1990, Nashua Corporation m. fl. mot kommissionen och rådet, C-133/87 och C-150/87, Rec. s. I-719, punkt 45, och Gestetner Holdings mot rådet och kommissionen, C-156/87, Rec. s. I-781, punkt 70).

65 Vad gäller den nya antidumpningsförordningen nr 3283/94, har kommissionen förklarat att sökandena oriktigt har påstått att tidigare praxis med "double jump", som ett nödvändigt villkor för fullständig återbetalning, har övergetts i denna förordning. Den nya förordningen är snarare begränsad till att uttrycka vissa mer exakta regler på området och till att föreskriva att "double jump" inte är nödvändigt under vissa bestämda förhållanden. Kommissionen har vidare bestridit sökandenas påstående om att omarbetningen av lagstiftningen visar att de tidigare bestämmelserna inte var oumbärliga och således överdrivna.

66 Kommissionen har avslutningsvis bestridit de nya GATT-reglernas relevans för svaret på frågan om den omtvistade tidigare regeln var oproportionerlig eller inte. Det nya WTO-avtalet är nämligen betydligt mer omfattande än det tidigare och innehåller ett antal nya, mer detaljerade regler. Det kan inte vara tillåtet att varje gång lagstiftaren gör ändringar anse att den gamla koden blir ogiltig på grund av att den har varit oproportionerlig.

67 Vad gäller det svaromål som kommissionen slutligen har framlagt (se ovan punkterna 61 och 62), har sökandena under sammanträdet anfört att syftet med antidumpningstullarna inte är att bestraffa, utan att rätta till ett beteende på marknaden. Dessa tullar är inga definitiva böter utan en neutral korrigerande faktor som skall återbetalas, om dumpningen har upphört. Det är således inte rimligt att gemenskapen behåller pengar som borde betalas till importörer i ekonomisk intressegemenskap efter att dumpningsmarginalen har avskaffats. Vad gäller proportionaliteten måste de legitima ändamålen med gällande lagstiftning prövas. Det ändamål som gemenskapen legitimt kan eftersträva är att säkerställa att priserna inom gemenskapen höjs i förhållande till dumpningsmarginalen och att denna skyddsåtgärds effektivitet inte omintetgörs genom bedrägliga manövrer. Alla åtgärder som går utöver en kontroll av att dumpningen verkligen har upphört är oproportionerliga.

68 Som svar på förstainstansrättens processledningsåtgärder har FEBMA anfört att bolagen i Minebea-koncernen, däribland sökandena, inom sektorn för vissa typer av kullager i praktiken har kringgått antidumpningsåtgärderna i och med att de tullar som har ålagts inte har överförts på försäljningspriserna och att undernoteringen av priserna på gemenskapsmarknaden har förblivit oförändrad. Detta visar att sökandena egentligen inte drabbas av kravet på "double jump".

Förstainstansrättens bedömning

— Gränserna för gemenskapsdomstolarnas kontroll av rådets utrymme för skönsmässig bedömning

69 Det skall erinras om att proportionalitetsprincipen, såsom den har fastställts i artikel 3b tredje stycket i EG-fördraget, efter att de ifrågasatta besluten hade fattats redan genom en fast rättspraxis hade upphöjts till en av de allmänna gemenskapsrättsliga principerna. Enligt denna allmänna princip är rättsenligheten av en gemenskapsbestämmelse underställd villkoret att de medel som verkställs genom den är ägnade att uppnå det mål som legitimt eftersträvas med bestämmelsen i fråga och inte går utöver vad som är nödvändigt för att uppnå detta mål. Detta innebär att

när det finns möjlighet att välja mellan flera lämpliga åtgärder, skall i princip den minst tvingande åtgärden väljas (se senast domstolens dom av den 9 november 1995, Tyskland mot rådet, C-426/93, ännu inte publicerad i rättsfallssamlingen, punkt 42, och förstainstansrättens dom av den 13 juli 1995, O' Dwyer m. fl. mot rådet, T-466/93, T-469/93, T-473/93, T-474/93 och T-477/93, REG s. II-2071, punkt 107).

70 Det är emellertid också fast rättspraxis att när det rör sig om ett område där gemenskapslagstiftaren har ett stort utrymme för skönsmässig bedömning som motsvarar de politiska skyldigheter som tilldelas denne genom fördraget, kan endast en beslutad åtgärds "uppenbart olämpliga" karaktär i förhållande till det mål som den behöriga institutionen skall eftersträva, påverka rättsenligheten av en sådan åtgärd (se beträffande den gemensamma jordbrukspolitiken, domstolens dom av den 5 oktober 1994, Tyskland mot rådet, C-280/93, Rec. s. I-4973, punkterna 90 och 91, och den ovan nämnda domen i målet O' Dwyer m. fl. mot rådet, punkt 107).

71 Det finns anledning att konstatera att grundförordningen om skydd mot dumpning har antagits av rådet på grundval av artikel 113 i fördraget, det vill säga inom området för den gemensamma handelspolitiken. Såsom förstainstansrätten redan har anfört i domen av den 18 september 1995, Nölle mot rådet och kommissionen (T-167/94, REG s. II-2589, punkt 85), kännetecknas den gemensamma handelspolitiken av ett stort utrymme för skönsmässig bedömning som är nödvändigt för att gemenskapslagstiftaren skall kunna genomföra den. Detta utrymme omfattar nödvändigtvis att anta och utforma grundförordningen i fråga i det föreliggande fallet. Ställd inför valet av olika alternativ för att genomföra (inom de gränser som skisseras upp i antidumpningskodexen, se nedan punkt 99 och följande punkter) skyddet mot dumpning skall rådet nämligen — när den utarbetar denna förordning — göra avvägningar mellan olika intressen.

72 Det bör tilläggas att det stora utrymme för skönsmässig bedömning som gemenskapslagstiftaren har inom området motsvarar det utrymme för skönsmässig bedömning som enligt fast rättspraxis tillerkänns gemenskapernas institutioner när dessa i enlighet med grundförordningarna vidtar konkreta antidumpningsåtgärder

(se till exempel domstolens domar av den 4 oktober 1983, FEDIOL mot kommissionen, 191/82, Rec. s. 2913, punkt 30, av den 20 mars 1985, Timex mot rådet och kommissionen, 264/82, Rec. s. 849, punkt 16, av den 14 mars 1990, den ovan nämnda domen i målet Gestetner Holdings mot rådet och kommissionen, punkt 63, av den 10 mars 1992, Sharp Corporation mot rådet, C-179/87, Rec. s. I-1635, punkt 58, och förstainstansrättens dom av den 2 maj 1995, NTN Corporation och Koyo Seiko mot rådet, T-163/94 och T-165/94, REG s. II-1381, punkterna 70 och 113). Domstolen har bland annat avgjort att valet mellan de olika beräkningsmetoder som anges i en grundförordning förutsätter komplicerade ekonomiska situationer vilket i lika hög grad begränsar gemenskapsdomstolarnas kontroll av en sådan bedömning (domstolens dom av den 7 maj 1987, Nachi Fujikoshi mot rådet, 255/84, Rec. s. 1861, punkt 21).

73 Av detta följer att gemenskapsdomstolarnas kontroll inom området för skydd mot dumpning skall begränsas till frågan om de åtgärder som har beslutats av gemenskapslagstiftaren, i det föreliggande fallet regeln "tull som kan likställas med en kostnad", är uppenbart olämpliga i förhållande till det mål som eftersträvas.

— Den omtvistade regelns proportionalitet

74 I det föreliggande fallet grundas anmärkningen avseende ett åsidosättande av proportionalitetsprincipen på två argument. Sökandena har inledningsvis gjort gällande att den omtvistade regeln är överdriven som sådan. De har vidare åberopat att de nyare gemenskapsrättsliga och internationella bestämmelserna (från år 1994) är av mer flexibel natur för att styrka den omtvistade regelns överdrivna karaktär. Följaktligen skall dessa två argument prövas.

75 Vad gäller den omtvistade regeln "tull som kan likställas med en kostnad", skall det erinras om att gemenskapslagstiftaren genom artiklarna 16 och 2.8 i grundförordningen uttryckligen har förklarat att denna regel är tillämplig i fråga om återbetalning av erlagda antidumpningstullar. Härigenom har denne — jämfört med artikel 16 i den tidigare förordningen nr 2176/84 — gjort en precisering som överensstäm-

mer med den tolkning av denna sistnämnda bestämmelse som gjordes i den ovan nämnda domen i målet NMB m. fl. mot kommissionen. Den omtvistade regeln har således till följd att en importör i ekonomisk intressegemenskap endast har rätt till fullständig återbetalning av erlagda antidumpningstullar om denne dels har upphört med den ursprungliga dumpning som föranledde åläggandet av antidumpningstullarna, dels har överfört beloppet av dessa tullar. Det skall påpekas att detta upphörande och denna överföring måste ha realiserats genom en nedsättning av normalvärdet, en höjning av försäljningspriserna inom gemenskapen, en minskning av försäljningskostnaderna inom gemenskapen eller en kombination av dess tre alternativ.

76 Vad gäller ändamålet med detta system skall det inledningsvis konstateras att skyddsåtgärderna mot dumpning har till allmänt syfte att skydda industrin inom gemenskapen mot de negativa följderna av dumpning. Det är i detta sammanhang som bestämmelserna om återbetalning av erlagda antidumpningstullar har till särskilt syfte att se till att dessa tullar återbetalas till den del de har överskridit den faktiska dumpningsmarginalen, eftersom industrin inom gemenskapen i detta avseende skulle ha beviljats ett alltför långtgående skydd i förhållande till den dumpning som faktiskt har skett.

77 I detta avseende kan det erinras om att kommissionen under förfarandet vid förstainstansrätten uttryckligen har återtagit argumentet — som den hade framfört i det ovan nämnda målet NMB m. fl. mot kommissionen vid domstolen — att regeln "tull som kan likställas med en kostnad" är nödvändig för att undvika att en importör i ekonomisk intressegemenskap gör sig skyldig till missbruk som består i att låta kunden få del av återbetalningen av antidumpningstullen genom "dolda rabatter". Följaktligen är det inte längre nödvändigt att pröva detta argument.

78 Det skall emellertid påpekas att den omtvistade regeln — enligt kommissionens förklaringar vid förstainstansrätten — i egenskap av en mekanism som är avsedd för beräkning av den faktiska dumpningsmarginalen, gör återbetalningen av antidumpningstullar som har betalats av en importör i ekonomisk intressegemenskap beroende av ett föregående genomförande av "double jump", med motiveringen att "single jump" inte skulle utgöra ett tillräckligt effektivt medel för att i möjligaste mån uppnå att den dumpning som den grupp som består av importören

i ekonomisk intressegemenskap och dess exportör har visat prov på överges på ett radikalt och bestående sätt och att endast "double jump" skulle medföra en slutgiltig ändring av beteendet på marknaden.

79 För att undersöka om den omtvistade regeln — med hänsyn till ovan nämnda ändamål — skall betecknas som "uppenbart olämplig" i den mening som avses i ovan nämnd rättspraxis (se ovan punkt 70), skall det erinras om att, eftersom antidumpningstullarna drabbar importen, bärs de av importören och höjer således dennes importkostnader. När den ursprungligen fastställda dumpningsmarginalen, efter att dessa tullar har ålagts, varken har avskaffats eller minskat — det vill säga när ingenting har ändrats hos vare sig importörerna i ekonomisk intressegemenskap eller hela koncernens beteende, eftersom den ålagda antidumpningstullen har kompenserats inom koncernen — skulle dumpningsmarginalen följaktligen förbli identisk och dessutom skulle den utökas på grund av kompensationen av de ålagda tullarna. Detta resonemang, som generaladvokaten framförde med avseende på förfarandena för översyn enligt artikel 14 i grundförordningen (förslag till avgörande i den ovan nämnda domen i målet NMB m. fl. mot kommissionen, Rec. s. I-1713 och I-1714, särskilt fotnot 5), är även riktigt vad gäller förfarandena för återbetalning enligt artikel 16 i samma förordning. Såsom domstolen avgjorde i domen i målet NMB m. fl. mot kommissionen (punkterna 32 och 33) är det nämligen i båda fallen fråga om att fastställa om en faktisk dumpningsmarginal kvarstår eller inte och ingen omständighet som visar att denna fastställelse skall göras enligt andra beräkningsmekanismer har framförts under förfarandet vid förstainstansrätten.

80 När en importör i ekonomisk intressegemenskap under dessa förhållanden efter att antidumpningstullarna har ålagts, tar ett första steg genom att avskaffa enbart den ursprungliga dumpningsmarginalen ("single jump") är det inte självklart att gemenskapslagstiftaren skall föreskriva att detta skall följas av en fullständig återbetalning av dessa tullar. Det förhållandet att en importör i ekonomisk intressegemenskap genom "single jump" undviker en utökning av den ursprungliga dumpningen innebär ännu inte att denna importör faktiskt på ett definitivt sätt har ändrat sitt beteende på marknaden. Av den anledningen är det inte nödvändigt att kompensera importören genom att bevilja återbetalning.

81 Det har dessutom inte bestridits att "double jump" innebär att dumpningen upphör. Om en importör i ekonomisk intressegemenskap överför det dubbla beloppet av de antidumpningstullar som har betalats på återförsäljningspriset eller om normalvärdet sjunker med ett belopp som motsvarar "double jump" (i exportlandet eller i ursprungslandet), har dumpningen i alla händelser försvunnit. Under dessa förhållanden förefaller det inte "uppenbart olämpligt" att gemenskapslagstiftaren har begränsat återbetalningen av antidumpningstullar till fall av "double jump", i vilka en vägran att återbetala faktiskt skulle vara oproportionerlig.

82 Av det ovan anförda följer att regeln "tull som kan likställas med en kostnad", mot bakgrund av förevarande prövning som har begränsats till rena rättsfrågor, framstår som en mekanism som har grundats på rimliga motiv. Förstainstansrätten kan således inte fastställa att gemenskapslagstiftaren genom att anta denna regel har överskridit gränserna för sitt utrymme för skönsmässig bedömning. Följaktligen kan den omtvistade regeln inte i något fall anses utgöra en åtgärd som är "uppenbart olämplig" för att säkerställa att industrin inom gemenskapen får ett skäligt skydd mot dumpning.

83 Även om det alltså inte kan uteslutas att andra åtgärder som är mindre tvingande än den omtvistade regeln skulle ha varit möjliga — vilket sökandena har påstått och svaranden och intervenienten bestridit — kan förstainstansrätten emellertid inte sätta sin bedömning i stället för rådets vad avser den ovan nämnda, av gemenskapslagstiftaren antagna regelns större eller mindre lämplighet, eftersom det inte har visats att denna regel är "uppenbart olämplig" för att uppnå det eftersträvade målet (se domstolens ovan nämnda dom av den 5 oktober 1994, Tyskland mot rådet, punkterna 93—95).

84 Vad gäller följderna för lösningen av förevarande tvist av de nya bestämmelser som både i samband med GATT och på gemenskapsnivå har antagits under det att förfarandet vid förstainstansrätten pågått, skall det erinras om att sökandena genom att åberopa artikel 11.10 i förordning nr 3283/94 och artikel 9.3.3 i 1994 års WTO-avtal har gjort gällande att det förhållandet att den omtvistade regeln inte har medtagits i de nya bestämmelserna visar att den är alltför långtgående. Eftersom denna regels uppenbart olämpliga karaktär inte har visats, kan de nya bestäm-

melser som sökandena har åberopat emellertid inte anses vara andra alternativ som gemenskapslagstiftaren säkerligen skulle ha kunnat anta vilket ändå inte innebär att förstainstansrätten skulle kunna fastställa att rådet år 1988 var skyldigt att anta liknande bestämmelser som var förmånligare för sökandena än den omtvistade regeln. Argumentet avseende de nya gemenskapsrättsliga och internationella bestämmelserna kan således inte godtas.

85 I andra hand finns det skäl att tillägga att även om domstolskontrollen inte var begränsad till den omtvistade regelns uppenbart olämpliga karaktär, skulle förstainstansrättens undersökning inte kunna leda till ett annat resultat. Det skall nämligen erinras om att sökandena har begränsat räckvidden av sin anmärkning till en ren rättsfråga (se ovan punkt 51). Följaktligen kan förstainstansrätten inte i sin prövning inkludera den ekonomiska verklighet där den omtvistade regeln har tillämpats.

86 Av det ovan anförda följer att förstainstansrätten inte kan fastställa att gemenskapslagstiftaren genom att anta den omtvistade regeln har överskridit gränserna för sitt utrymme för skönsmässig bedömning och till följd av detta åsidosatt proportionalitetsprincipen. Anmärkningen avseende ett åsidosättande av denna princip skall således förkastas.

Anmärkningen avseende en överträdelse av 1979 års antidumpningskod

Parternas argument

87 Sökandena anser att förstainstansrätten borde fastställa att regeln "tull som kan likställas med en kostnad" är rättsstridig, genom att den strider mot artikel 2.6 i 1979 års antidumpningskod, eftersom antidumpningstullarna inte är några kostnader, tullar och skatter som har uppstått mellan import-och återförsäljningstillfället. Tillämpningen av denna regel leder till en fastställelse av en dumpningsmarginal, även om den i verkligheten inte finns, medan gemenskapen enligt den grundläggande princip som har fastställts genom antidumpningskoden endast är skyldig att

utta antidumpningstullar upp till det belopp som är nödvändigt för att kompensera för eller för att hindra dumpning och för att återbetala de tullar som har betalats, om deras belopp överskrider den faktiska dumpningsmarginalen. En sådan återbetalning är per definition nödvändig om tullarna har haft den önskade verkan, nämligen att förmå att dumpningen upphör antingen genom en höjning av försäljningspriset vid exporten eller genom andra ändringar avseende de omständigheter som skall beaktas vid beräkningen av dumpningen. En vägran att bevilja återbetalning som är nödvändig för att säkerställa att den uttagna antidumpningstullen inte överskrider den faktiska dumpningsmarginalen är följaktligen rättsstridig.

88 Sökandena har bestridit att de erlagda antidumpningstullarna skulle kunna betraktas som en kostnad i betydelsen kostnad för en importör i ekonomisk intressegemenskap, vilket tullarna är. Även den definitiva antidumpningstullen är till sin natur nämligen en provisorisk tull som är avsedd att ungefärligen neutralisera förutsebar dumpning och denna ungefärliga beräkning grundas på konstaterade fall av dumpning under den period som omfattas av den ursprungliga undersökningen (år 1984 i fallet med NMB-koncernen). Ändamålet med förfarandet för återbetalning är att komma fram till en definitiv fastställelse av den faktiska dumpningsmarginalen för den import som är föremål för ansökan om återbetalning och således till en definitiv fastställelse av den tull som konkret kan uttas på denna import. I ett sådant system kan den provisoriska och ungefärliga tullen inte i sig utgöra en faktor som skall beaktas för att skapa en högre faktisk dumpningsmarginal. Det skulle vara lika absurt som att en betalning i förskott som krävs av en del av en skatteskuld vars definitiva belopp skall fastställas senare, skulle kunna anses som en faktor som även höjer beloppet av den definitiva skatteskulden.

89 Sökandena anser att den bedömning enligt vilken regeln "tull som kan likställas med en kostnad" strider mot gemenskapens skyldigheter enligt antidumpningskoden bekräftas av en prövning av bruket mellan gemenskapens handelspartner. I detta sammanhang har sökandena framhållit att de inte har för avsikt att antyda att gemenskapen är skyldig att följa de bruk eller regler som dess handelspartner tillämpar. Användbara upplysningar kan emellertid erhållas genom en undersökning av dessa regler och bruk. I Förenta Staternas, Australiens och Kanadas antidumpningssystem leder de antidumpningstullar som har uttagits inte till en höjning av den faktiska dumpningsmarginalen. Det är således tillräckligt för att erhålla återbetalning av dessa tullar att göra en enkel höjning av återförsäljningspriset för att

dumpningen skall upphöra. Sökandena har vidare hänvisat till generaladvokatens förslag till avgörande i den ovan nämnda domen i målet NMB m. fl. mot kommissionen (Rec. s. I-1709), där han anförde att det varierande bruket mellan gemenskapens handelspartner utgör en omständighet som skall tas i beaktande vid tolkningen av gemenskapslagstiftningen och som bekräftar att det system som har antagits av gemenskapen inte i sig är nödvändigt och ofrånkomligt.

90 Sökandena har dessutom tagit upp "Dunkel-dokumentet" i vars artikel 9.3.3 de behöriga myndigheterna åläggs att beakta "alla förändringar av återförsäljningspriset [som] vederbörligen återspeglas i efterföljande försäljningspriset" och sedan "fastställa exportpriset utan avdrag för erlagd antidumpningstull när bindande bevis på ovanstående lämnas". Enligt denna text är det uppenbart att det inte är tillåtet att dra av den antidumpningstull som kan likställas med en kostnad. Hänvisningen till förändringarna i återförsäljningspriset hos kunderna till importörer i ekonomisk intressegemenskap förklaras genom resonemanget att om detta pris inte höjs, även om importörens i ekonomisk intressegemenskap synbara pris har höjts, leder detta till tanken att en dold rabatt har beviljats.

91 Som svar på förstainstansrättens processledningsåtgärder har sökandena vitsordat att artikel 2.5 och 2.6 i antidumpningskoden inte utesluter regeln "tull som kan likställas med en kostnad", om de betraktas var för sig och bedöms enligt uteslutande språkliga kriterier. Sökandena har emellertid framhållit att en objektiv läsning av koden där logiken i bestämmelserna om återbetalning beaktas gör det möjligt att komma till slutsatsen att den omtvistade regeln är oförenlig med koden.

92 Sökandena har tillagt att lydelsen av det nya WTO-avtalet från år 1994 visar att det inte finns någon regel som innebär att antidumpningstullen skall likställas med en kostnad. Det framgår bland annat av WTO-avtalet att antidumpningstullarna, med avseende på tolkningen av den tidigare nämnda artikel 2.5 och 2.6, inte utgör en del av de avdrag som obligatoriskt skall göras för konstruera exportpriset.

93 Under sammanträdet har sökandena förklarat att bestämmelserna i 1979 års antidumpningskod redan är klara och enkla vad gäller att de uttagna antidumpningstullar som överskrider den faktiska dumpningsmarginalen skall återbetalas så snabbt som möjligt (artikel 8.3). Vad gäller det nya WTO-avtalet från år 1994 har de framhållit att artikel 9.3.3 innebär att regeln "tull som kan likställas med en kostnad" överges. Denna nya bestämmelse var emellertid en av de största tvistefrågorna inom ramen för förhandlingarna och den utgör en kompromiss som uppnåddes under de sista minuterna. Gemenskapen stod ensam i denna fråga under förhandlingarna. Ingen annan av de avtalsslutande parterna tillämpar nämligen teorin om "double jump".

94 Kommissionen har erinrat om att alla argument som sökandena har framfört redan har åberopats i det ovan nämnda målet NMB m. fl. mot kommissionen. I sin dom i detta mål prövade domstolen samtliga dessa argument i den utsträckning som var nödvändig för dess resonemang och kom fram till riktiga slutsatser. I punkt 17 i denna dom hänvisade domstolen uttryckligen till förhandlingsrapporten för att ge en mer omfattande redogörelse för de faktiska omständigheterna och argumenten. Sökandenas argument hade vederbörligen sammanfattats i förhandlingsrapporten som bifogades domen, vilket visar att domstolen tog dem i beaktande i sin helhet. Av den anledningen har kommissionen inom ramen för sitt svaromål hänvisat till det resonemang som domstolen utvecklat i domen i fråga.

95 I den mån sökandena har nämnt "grundprincipen" enligt vilken antidumpningstullen inte får överskrida den faktiska dumpningsmarginalen och att, om den överskrids, det överskjutande beloppet skall återbetalas, har kommissionen hävdat att, eftersom denna princip inte ifrågasatts av någon, är det inte förvånande att domstolen inte uttryckligen behandlat den. Den verkliga fråga som domstolen skulle granska var vad som utgör den "faktiska dumpningsmarginal" som antidumpningstullen inte får överskrida. Denna fråga prövades i punkt 36—40 och punkt 46—58 i domen i fråga. I själva verket har sökandena påstått att den "faktiska dumpningsmarginalen" skall vara någon annan än den som föreskrivs i artikel 2.8 b ii i grundförordningen.

96 Avslutningsvis anser kommissionen att sökandenas hänvisning till bruket hos gemenskapens handelspartner saknar relevans i det föreliggande fallet. Även om det är riktigt att tre av gemenskapens handelspartner har antidumpningssystem som sökandena anser mindre stränga mot importörer i ekonomiskt intressegemenskap än gemenskapssystemet, skall det betonas att skillnaderna i funktionen av dessa tre antidumpningssystem gör det svårt att göra någon jämförelse. Gemenskapens handelspartner har dessutom medgett att antagandet av den formel som sökandena förordar skulle skapa oacceptabla svårigheter för tillämpningen av antidumpningsreglerna. Avsikten med "Dunkel-dokumentet" var också att i det nya WTO-avtalet införa en bestämmelse som uttryckligen gör det möjligt att under vissa omständigheter dra av antidumpningstullar som har betalats av importörer i ekonomisk intressegemenskap för att konstruera exportpriset.

97 Under sammanträdet har kommissionen förklarat att artikel 9.3.3 i det nya WTO-avtalet från år 1994 innebär en bekräftelse av regeln "tull som kan likställas med en kostnad", även om de medför en uppmjukning av kravet på "double jump". Den nya texten förekommer nämligen inte i de allmänna bestämmelserna om beräkning av dumpningsmarginalen och om hur exportpriset skall konstrueras, utan utgör en undantagsregel i fråga om återbetalning. De allmänna bestämmelserna i artikel 2.4 i de nya reglerna avseende hur exportpriset skall konstrueras har inte ändrats i förhållande till de tidigare i 1979 års kod. Själva förekomsten av artikel 9.3.3 visar följaktligen att antidumpningstullarna ingår bland de tullar som nämns i artikel 2.4, för annars skulle artikel 9.3.3 vara överflödig. Samtliga konventionsparter i det nya WTO-avtalet var överens på denna punkt.

98 FEBMA, som intervenerat, har erinrat om att domstolen i sin ovan nämnda dom i målet NMB m. fl. mot kommissionen förklarade att regeln "tull som kan likställas med en kostnad" inte är oförenlig med antidumpningskoden. I denna kod fastslås principen om att avdrag skall göras för de kostnader som uppstått mellan import- och återförsäljningstillfället, inklusive antidumpningstullar och skatter. Sökandena har inte anfört något nytt rättsligt argument mot detta beslut.

Förstainstansrättens bedömning

99 Vad gäller den påstådda överträdelsen av 1979 års antidumpningskod skall det inledningsvis erinras om att det framgår av punkt 31 i domstolens dom av den 7 maj 1991, Nakajima mot rådet (C-69/89, Rec. s. I-2069), att en sådan överträdelse kan åberopas inom ramen för legalitetskontrollen av den gemenskapsrättsliga grundförordningen.

100 Det skall vidare erinras om att det gemenskapssystem för återbetalning som sökandena har ifrågasatt i huvudsak är identiskt med det tidigare system som var föremål för den ovan nämnda domen i målet NMB m. fl. mot kommissionen. Artikel 16 i förordning nr 2423/88 har nämligen — eftersom den innehåller en uttrycklig hänvisning till den omtvistade regeln "tull som kan likställas med en kostnad" — endast medfört en precisering i förhållande till artikel 16 i förordning nr 2176/84. Denna precisering överensstämmer dessutom med tolkningen av denna sistnämnda bestämmelse såsom domstolen fastställde den i nämnda dom.

101 Såsom domstolen avgjorde i denna dom (punkterna 46 och 47) är enda skillnaden, med avseende på hur exportpriset skall konstrueras mellan den relevanta gemenskapsförordningen och GATT: s 1979 års antidumpningskod — som även är i fråga i det föreliggande fallet — att medan koden begränsas till att uttrycka principen om att de kostnader som uppstått mellan import-och återförsäljningstillfället vederbörligen skall beaktas "inklusive tullar och skatter", innehåller gemenskapsförordningen en närmare angivelse av vissa tullar och andra kostnader, bland andra antidumpningstullarna, som skall beaktas vid avdraget. Domstolen drog av detta slutsatsen att det inte finns någon motsägelse mellan bestämmelserna i gemenskapsförordningen och bestämmelserna i antidumpningskoden.

102 Det skall medges att lydelsen av 1979 års antidumpningskod är klar, eftersom det i artikel 8.3 föreskrivs att beloppet av antidumpningstullen inte får överskrida dumpningsmarginalen och att den tull som överskrider denna marginal skall återbetalas så snart som möjligt. Det finns emellertid inte någon jämförbar precisering vad gäller hur exportpriset skall konstrueras, som är nödvändig för bestämmandet

av den faktiska dumpningsmarginalen. Framför allt innehåller artiklarna 2.5, 2.6 och 8.3 varken någon uttrycklig eller underförstådd angivelse avseende frågan om tillåtligheten av regeln "tull som kan likställas med en kostnad".

103 Följaktligen kan det konstateras att de avtalsslutande parterna i GATT inte har reglerat denna särskilda problematik i WTO-avtalet trots att de kände till den. WTO-avtalet kännetecknas således även på denna punkt av stor flexibilitet. De skall följaktligen inte tolkas så, att gemenskapen åläggs en särskild skyldighet (den ovan nämnda domen av den 5 oktober 1994, Tyskland mot rådet, punkt 111) att vid verkställigheten av WTO-avtalet avstå från att införa en regel "tull som kan likställas med en kostnad" (se även domstolens dom av den 14 juli 1988, FEDIOL mot kommissionen, 187/85, Rec. s. 4155, punkt 12). Sökandenas påstående om att den omtvistade regeln strider mot WTO-avtalet skall således förkastas.

104 Denna slutsats kullkastas varken av artikel 9.3.3 i det nya WTO-avtalet från år 1994 eller av den motsvarande bestämmelsen i "Dunkel-dokumentet", som endast är ett förslag till WTO-avtalet, vilka båda två ger uttryck för en viss begränsning av de avtalsslutande parternas frihet vid tillämpningen av regeln "tull som kan likställas med en kostnad". Tvärtom förutsätts förekomsten av en regel "tull som kan likställas med en kostnad" i artikel 2.4 fjärde meningen i 1994 års WTO-avtal. Det är endast i artikel 9.3.3 där det föreskrivs att regeln skall tillämpas mindre strikt.

105 Både 1979 års antidumpningskod och WTO-avtalet från år 1994 är resultatet av handelsförhandlingar som har förts inom ramen för de respektive GATT-rundorna. Långt ifrån att tillhöra ett system av sammanhängande normer återspeglar de olika koderna den ekonomiska utvecklingen i världen och styrkeförhållandena mellan de avtalsslutande parterna under den berörda tidsperioden. Tillämpningen av 1979 års antidumpningskod kan följaktligen inte i någon högre grad påverkas av en tolkning som görs mot bakgrund av senare koder och ännu mindre av endast ett förslag till en kod.

106 I den mån sökandena ytterligare har hänvisat till det bruk som tillämpas av gemenskapens handelspartner är det tillräckligt att erinra om att det förhållandet att handelspartner har antagit andra metoder inte gör regeln "tull som kan likställas med en kostnad" rättsstridig, såsom den återfinns i den kritiserade grundförordningen, vilket domstolen redan avgjorde i den ovan nämnda domen i målet NMB m. fl. mot kommissionen (punkt 49).

107 Det följer av vad som har utvecklats ovan att sökandena inte kan åberopa bestämmelserna i 1979 års antidumpningskod för att bestrida nämnda regels rättsenlighet. Följaktligen skall anmärkningen avseende en överträdelse av denna kod också förkastas.

Anmärkningen avseende ett åsidosättande av icke-diskrimineringsprincipen

Parternas argument

108 Sökandena har dels gjort gällande att regeln "tull som kan likställas med en kostnad" medför rättsstridig diskriminering till nackdel för importörer i ekonomisk intressegemenskap i förhållande till oberoende importörer, dels har de bestridit det motsatta påståendet om att det förhållandet att inte tillämpa nämnda regel skulle medföra en rättsstridig diskriminering av oberoende importörer. De har hänvisat till generaladvokatens förslag till avgörande i den ovan nämnda domen i målet NMB m. fl. mot kommissionen (Rec. s. I-1719 och I-1720), där det även ansågs att det system som kommissionen försvarade var diskriminerande till nackdel för en importör i ekonomisk intressegemenskap.

109 I detta sammanhang har sökandena allra först gjort en beskrivning av villkoren på gemenskapsmarknaden för kullager. På denna marknad förekommer ytterst hård konkurrens. Vad gäller tillgången finns det ett stort antal multinationella tillverkare och vad gäller efterfrågan finns det ett flertal framstående industribolag med mycket stort ekonomiskt inflytande. Under dessa förhållanden godtar inte köparna en dubbel prishöjning i den form som krävs av importörer i ekonomisk intresse-

gemenskap enligt regeln "tull som kan likställas med en kostnad", och deras inställning ändras inte av ett erbjudande om rabatt vid en framtida obestämd tidpunkt.

110 En importör i ekonomisk intressegemenskap kan endast erhålla återbetalning, om han företar en dubbel prishöjning. För en oberoende importör utgör däremot en enkel prishöjning det enda villkoret. Vad gäller den uttagna antidumpningstullen ställs han inför ett ekonomiskt val: han kan antingen bära den kostnad som föranleds av tullen under den tid som krävs för att erhålla återbetalningen eller så kan han genast överföra kostnaden på sin kund.

111 Sökandena har bestridit påståendet om att sätta en importör i ekonomisk intressegemenskap i samma ställning som en oberoende importör är nödvändigt för att på det rättsliga planet tvinga denne att företa en dubbel prishöjning. I detta hänseende har de motsatt sig domstolens resonemang i den ovan nämnda domen i målet NMB m. fl. mot kommissionen (punkterna 37 och 38), enligt vilket oberoende importörer skulle tvingas överföra antidumpningstullarna på köparna, eftersom de utan en sådan överföring dels skulle gå miste om de räntor som motsvarar det belopp som har betalats och drabbas av följderna av en eventuell penningvärdesförsämring, eftersom de inte hade kännedom om vilka uppgifter som bestämningen av dumpningsmarginalen grundas på, dels skulle de utsättas för risken att de inte beviljades återbetalning trots att exportpriset hade höjts.

112 Sökandena har framhållit att de två första omständigheterna som domstolen nämnt förefaller sakna relevans med beaktande av att det rör sig om risker som på ett absolut identiskt sätt gäller för både importörer i ekonomisk intressegemenskap och oberoende importörer. Den tredje omständigheten är i hög grad teoretisk. En importör i ekonomisk intressegemenskap tillhör visserligen en koncern som har fullständig kännedom om samtliga uppgifter som importören anser vara relevanta för ansökan om återbetalning, medan den oberoende importören i vanliga fall inte känner till vissa omständigheter som sammanhänger med vissa beståndsdelar i beräkningen av dumpningen, som är nödvändiga för att denne skall erhålla återbetalning. Exportören ger i vart fall normalt sitt stöd till en oberoende importörs ansökan om återbetalning genom att lämna lämpliga uppgifter. Vad gäller de upp-

gifter som är nödvändiga för att inlämna en ansökan om återbetalning, är en oberoende importörs ställning följaktligen inte avsevärt annorlunda än för en importör i ekonomisk intressegemenskap.

113 Kommissionen har inledningsvis erinrat om att påståendet om diskriminerande behandling till nackdel för importörer i ekonomisk intressegemenskap jämfört med oberoende importörer har förkastats i den ovan nämnda domen i målet NMB m. fl. mot kommissionen, med motiveringen att importörer i ekonomisk intressegemenskap och oberoende importörer befinner sig i jämförbara situationer och att skillnaden i behandling motiveras genom att de oberoende importörerna i annat fall skulle diskrimineras. Med andra ord är den formella skillnaden i behandling nödvändig för att säkerställa att de två grupperna av importörer faktiskt behandlas på lika vis, på så sätt att var och en av dem skall höja sina priser med samma belopp.

114 I detta avseende har kommissionen närmare angett att en oberoende importör försöker skaffa sig vinst genom att köpa en produkt hos vem som helst som kan leverera produkten på de mest gynnsamma villkoren. Målen för importörer som är i ekonomisk intressegemenskap med en producent som dumpar priserna är helt annorlunda, eftersom deras rättsliga och ekonomiska situation tvingar dem att föra en politik som kontrolleras av moderbolaget och som tjänar moderbolagets syften i egenskap av producent och exportör och som kan innebära att stora mängder produkter säljs med förlust inom gemenskapen. Huruvida en importör i ekonomisk intressegemenskap driver en lönsam verksamhet eller inte spelar föga roll så länge koncernens långfristiga intressen försvaras. En importör i ekonomisk intressegemenskap har inte behov av att göra vinst på sin import och återförsäljning, medan den oberoende importörens själva existens beror på att den kan gå med vinst.

115 FEBMA har hävdat att regeln "tull som kan likställas med en kostnad" är ett väsentligt villkor för att grundförordningen skall vara verksam och för att skydda mot dumpning. FEBMA har påstått att importörerna i ekonomisk intressegemenskap vanligtvis avstår från att överföra antidumpningstullar på priserna vilket omintetgör antidumpningsåtgärderna, vilkas verkliga mål består i att skydda produktionen inom gemenskapen genom en höjning av priserna på produkterna i fråga och en motsvarande minskning av marknadsandelarna för dessa produkter. Återbetalning kan endast motiveras om en köpare inom gemenskapen definitivt

har blivit tvungen att bära den första prishöjning som motsvarar antidumpningstullarna. De kunder som en importör i ekonomisk intressegemenskap har inom gemenskapen skulle således två gånger behöva bära följderna av antidumpningstullarnas inverkan på importpriserna. Under dessa förhållanden skulle det finnas mycket större möjligheter för att importörerna i ekonomisk intressegemenskap oåterkalleligt överförde antidumpningstullarna, vilket skulle leda till en prishöjning inom gemenskapen.

Förstainstansrättens bedömning

116 Det skall erinras om att icke-diskrimineringsprincipen är fastslagen genom en fast rättspraxis som en del av gemenskapsrättens grundläggande principer. Denna allmänna princip utgör hinder för att jämförbara situationer behandlas på olika sätt och att olika situationer behandlas på ett identiskt sätt, om inte sådan behandling motiveras av sakliga grunder (se till exempel domstolens dom av den 5 oktober 1994, Crispoltoni m. fl., C-133/93, C-300/93 och C-362/93, Rec. s. I-4863, punkterna 50 och 51, och den ovan nämnda domen i målet O' Dwyer m. fl. mot rådet, punkt 113). Vad gäller domstolskontrollen av villkoren för att genomföra denna princip skall det dessutom upprepas att gemenskapslagstiftaren i fråga om gemensam handelspolitik förfogar över ett stort utrymme för skönsmässig bedömning.

117 Såsom domstolen beslutade i sin ovan nämnda dom i målet NMB m. fl. mot kommissionen (punkterna 34 och 35), motiveras den åberopade skillnaden i behandling mellan oberoende importörer och importörer i ekonomisk intressegemenskap av den skillnad som finns mellan deras respektive situationer vad avser dumpningsförfaranden och utgör således inte någon diskriminering. Medan de oberoende importörerna inte deltar i några dumpningsförfaranden befinner sig importörerna i ekonomisk intressegemenskap, på grund av intressegemenskapen, på andra sidan av dumpningsbarriären i och med att de deltar i förfaranden som utgör dumpning och i och med att de i alla händelser har möjlighet att få kännedom om alla de faktorer som dumpningen grundas på.

118 Det kan dessutom inte förnekas att de antidumpningstullar som en oberoende importör har erlagt vid importen utgör en ytterligare kostnad för denne som skall klaras av på något vis. Under dessa villkor medför den omständigheten att samma tullar genom den omtvistade regeln likställs med en kostnad för en importör i ekonomisk intressegemenskap endast att det skapas en ekonomisk jämlikhet mellan dessa två grupper av aktörer (se i denna fråga den ovan nämnda domen i målet NMB m. fl. mot kommissionen, punkt 39).

119 Det skall tilläggas att såväl 1979 års antidumpningskod som 1994 års WTO-avtal innehåller föreskrifter om möjligheten för de avtalsslutande parterna att tillämpa en särskild behandling i en situation där det är omöjligt att utgå från exportpriset på grund av särskilda förbindelser mellan exportören och importören (artikel 2.5 i 1979 års kod och artikel 2.3 i 1994 års WTO-avtal). Det är således i själva GATT som situationen för de importörer som är i ekonomisk intressegemenskap med sina exportörer är föremål för en särskild reglering som kännetecknas av tvivel vad gäller tillförlitligheten av det faktiskt tillämpade exportpriset. Under dessa omständigheter kan gemenskapslagstiftaren inte anklagas för att ha överträtt ickediskrimineringsprincipen genom att föreskriva att regeln "tull som kan likställas med en kostnad" enbart skall tillämpas gentemot importörer i ekonomisk intressegemenskap.

120 I den mån sökandena vidare förefaller ha gjort gällande att den omtvistade regeln, som endast tillämpas på importörer i ekonomisk intressegemenskap, går utöver det som är tillåtet för en särskild behandling som är förbehållen för denna grupp av aktörer, anser förstainstansrätten att legalitetskontrollen på denna punkt inskränks till den kontroll som redan har gjorts med hänsyn till proportionalitetsprincipen. Förstainstansrätten har emellertid förkastat anmärkningen avseende ett åsidosättande av denna princip.

121 Följaktligen kan anmärkningen avseende ett åsidosättande av ickediskrimineringsprincipen inte heller godtas.

122 Eftersom ingen av de anmärkningar som har framförts till stöd för invändningen om att grundförordningen är rättsstridig har godtagits, skall den förkastas i sin helhet. Av detta följer att talan skall ogillas.

Rättegångskostnader

123 Enligt artikel 87.2 första stycket i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Eftersom sökandena NMB-Minebea-GmbH, NMB (UK) Ltd och NMB Italia Srl har tappat målet till den del talan avsåg antidumpningstullar som har uttagits mellan januari 1987 och den 20 september 1990 och kommissionen så har yrkat, skall sökandena förpliktas att ersätta de rättegångskostnader som sammanhänger med denna del.

124 Eftersom talan mist sitt föremål vad gäller sökanden NMB France SARL och de tre övriga sökandena, vad gäller de antidumpningstullar som uttogs mellan den 21 september 1990 och september 1991, skall det erinras om att i mål där det inte finns anledning att döma i saken, skall förstainstansrätten enligt artikel 87.6 i rättegångsreglerna fritt besluta om kostnaderna, enligt vad den finner skäligt.

125 I detta avseende konstaterar förstainstansrätten att upphörande av antidumpningstullar, som genomfördes genom förordning nr 2553/93 och som har haft till resultat att förevarande talan delvis miste sitt föremål, inte skedde för att rådet eller kommissionen hade godtagit sökandenas påstående avseende rättsstridigheten av regeln "tull som kan likställas med en kostnad", utan för att dessa institutioner

hade dragit slutsatsen att gemenskapsindustrin inte på nytt skulle komma att vållas väsentlig skada (29: e övervägandet till förordningen). Under dessa omständigheter finner förstainstansrätten det skäligt att sökandena även skall ersätta de rättegångskostnader som sammanhänger med de delar av talan som har mist sitt föremål.

126 Vad gäller intervenienten finner förstainstansrätten att det med hänsyn till omständigheterna i förevarande fall är skäligt att denne bär sina egna rättegångskostnader i enlighet med artikel 87.4 i rättegångsreglerna.

På dessa grunder beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN
(andra avdelningen i utökad sammansättning)

följande dom:

1) Det saknas anledning att döma i saken avseende den talan som har väckts av bolaget NMB France SARL.

2) Det saknas anledning att döma i saken avseende den talan som har väckts av bolagen NMB-Minebea-GmbH, NMB (UK) Ltd och NMB Italia Srl till den del talan avser återbetalning av antidumpningstullar som har uttagits under perioden från och med den 21 september 1990.

3) Talan i övrigt ogillas.

4) Sökandena skall solidariskt ersätta rättegångskostnaderna med undantag av de kostnader som har förorsakats intervenienten och som denne själv skall bära.

Kirschner Vesterdorf Bellamy

Kalogeropoulos Potocki

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 5 juni 1996.

H. Jung H. Kirschner

Justitiesekreterare Ordförande